

Arrest

nr. 182 520 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 22 december 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ontvankelijk en er wordt opdracht gegeven de verzoekende partij in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

Op 21 oktober 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"AU A., H. (R.R.: (...))

nationaliteit: Ethiopië

geboren te Shinnile op 01.01.1954

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22/12/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen,

"Er werden medische elementen aangehaald voor AH A. H. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 18.10.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden Ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf1."

Diezelfde dag, met kennisgeving ook op 6 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie op:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of **!!1!!!1**. de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bij gevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij in haar enig middel evenwel **geen** schending op van enige hogere rechtsnorm, en al zeker niet inzake de tweede bestreden beslissing.

Volledigheidshalve wijst verzoekende partij nog op het recente arrest van de Raad van State nr. 225.825 van 16 december 2013, waaruit duidelijk blijkt dat het vernietigen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet niet automatisch hoeft te leiden tot de vernietiging van een bijlage 13 of een bijlage 13quinquies. In casu voert verzoekende partij niet eens een schending aan van artikel 3 EVRM, zodat de ongegrondheidsbeslissing niet vernietigd kan worden omwille van een schending van dit verdragsartikel, en ook het bevel om het grondgebied te verlaten aldus niet kan worden vernietigd.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing. "

2.2. De exceptie vergt een onderzoek van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Indien immers de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden heeft dit tot gevolg dat de verzoekende partij terug in de situatie verkeert van de ontvankelijkheid van haar aanvraag en zij opnieuw in het bezit dient gesteld te worden van een attest van immatriculatie. Aldus laat de verzoekende partij wel degelijk belang blijken bij haar beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan:

"VIN RECHTE

Eerste middel; Schending van art. 9ter Vw. en van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het zorgvuldigheidsplicht. alsook het evenredigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ongegrondheid van de aanvraag van verzoeker het volgende overwogen: "... Er werden medische elementen aangehaald voor A.A.H. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 18.10.2013 ingesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). " Dit is een motivering die standaard reeds bij verschillende ongegrondheidsaanvragen inzake het verblijf om medische redenen werd gegeven.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk:

"§1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur werd onderzocht of gemotiveerd waarom de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Noch wordt gemotiveerd waarom in concreto, voor verzoekster, haar aandoening niet ernstig is.

Noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur wordt gemotiveerd dat er adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst ondanks de objectieve rapporten toegevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag tot verblijf op basis van art. 9ter Vw die het tegendeel aantonen. Er werd niet verwezen door de arts-adviseur naar de toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland teneinde de continuïteiten in de medische zorgen te garanderen.

Nochtans stelt art.9ter § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de beoordeling van de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst gebeurt door een "ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Verzoeker verwijst naar het arrest van uw Raad nr. 75.052 van 14 februari 2012:

"

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verhip, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies.

.....

In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus de beoordeling van de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen zelf heeft verricht en er hierover geen advies werd verschaft door de ambtenaar-geneesheer, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu is hier niet aan voldaan en heeft zelfs de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niets gemotiveerd inzake de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen. Verwerende partij heeft ook in huidige bestreden beslissing zich niet gehouden aan de motiveringsverplichting.

Verzoekster lijdt niet aan een banale hoofdpijn. Er is immers nergens uitgelegd, noch in de beslissing van verwerende partij noch in het advies van de geneesheer-adviseur waarom de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is of risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bovendien dient een bestuur, wanneer zij een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider te motiveren en zich uitgebreid informeren.

Verzoeker begrijpt dan ook niet de motieven die verwerende partij aanvoert. Zij stelt verzoeker niet in staat om te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt.

Verzoeker is dan ook van mening dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen rekening te willen houden met de medische toestand van verzoeker wiens ernstige ziekte, een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk maakt.

Dat daarenboven er een tegenstrijdigheid is in het advies van de arts-adviseur. Immers, enerzijds stelt de arts-adviseur dat "ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie..."

Anderzijds stelt zij: "We beschikken niet over aanvullende medische getuigschiften/verslagen aangaande de lopende medisch-specialistische opvolging in verband met de beschreven chronische otitis media links met trommelvliesperforatie en/of ...aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie in verband met het beschreven rugprobleem/hernia,de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling/opvolging in dit verband..."

Aldus geeft de arts-adviseur duidelijk aan dat zij niet over de nodige informatie beschikt om een weloverwogen advies te geven.

Wat zijn de criteria wanneer een arts-adviseur bijkomende informatie opvraagt of zelf de betrokkene onderzoekt.

Verzoekster kan minstens twee dossiers voorleggen, waarbij de aandoening minder ernstig lijkt en de omstandigheden in één van de dossiers toch de omstandigheden in het land van herkomst beter waren dan in casu, èn toch wordt er bij briefwisseling bijkomende medische gegevens opgevraagd.

Waarom dan hier niet.

Dat niet in alle feiten in overweging werden genomen met name dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat de aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Immers mag uit de bestreden beslissing alsook uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijken dat een onderzoek van het risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu volledig ontbreekt.

Verzoeker is dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan.

Uit bovenstaande argumentering (zie 1e en 2e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoekster de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens (o.a. de medische toestand en de al dan niet aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst) rekening heeft gehouden en dat zij daarenboven arbitrair te werk gaat door in de ene dossier wel informatie aan de betrokkene op te vragen en in een andere niet. Dat zij in haar bestreden beslissing zichzelf tegensprekt.

Dat er bovendien ook in het bijhorend bevel om het land te verlaten geen motivering ter zake terug te vinden is.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster zich het recht voorhoudt om eventueel nog stukken voor te leggen."

3.2. De verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het middel.

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

(...)

§ 7

(...).”

De verwerende partij verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond, zich baserend op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 oktober 2013, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor-evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.04.2010. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *Protocol medische beeldvorming d.d. 24/04/2009, opgesteld door dr. Filip Mels, radioloog {lumbale wervelzuil, bekken staand en echo nieren op 2410412009}.*
- *Protocol van een labo-analyse van 21/08/2009.*
- *2 medische getuigschriften d.d. 0711212009, opgesteld door dr. Sarah Segers, kandidaat-huisarts.*
- *Consultatieverslag d.d. 13/01/2010, opgesteld door dr. X. E.K. (...). inwendige ziekten - medische oncologie (raadpleging voor preoperatief-onderzoek op 13/01/2010).*
- *«Medisch dossier” van het opvangcentrum Eeklo met notities uit de periode 20/04/2009 - 24/0812009 (3 pagina's): het betreffende “medisch dossier” bevat geen identificatiegegevens van de opsteller ervan (naam, handtekening, stempel en/of RIZIV-nummer van de arts ontbreken) en wordt bijgevolg inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 13/0112010.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 59-jarige vrouw zich in december 2009 met chronische otitis media links met trommelvliesperforatie en wervelzuilproblematiek met nek(pijn) en voornamelijk invaliderende uitstralende pijn laag lumbaal presenteerde.

In verband met de beschreven ORL-problematiek (chronische otitis media links met trommelvliesperforatie) vermeldde dr. Segers in de medische getuigschriften van 07/1212009 dat de betrokkene gevolgd werd in het UZ Gent en dat een operatie in de toekomst niet uit te sluiten was.

In verband met de rugproblematiek vermeldde dr. Segers een medicamenteuze behandeling met Diclofenac (farmaceutische stof diclofenac: een NSAID of niet-steroïdaal anti-inflammatoir geneesmiddel: een geneesmiddel met pijnstillende en ontstekingsremmende werking)¹; dr. Segers attesteerde verder dat er voor het rugprobleem voorlopig zelfs nog geen diagnose was, dat dus zeker nog onderzoeken, behandeling en opvolging noodzakelijk

1 Dr. S. (...) vermeldde in betrokkenes lopende behandeling ook Levanyl lotion; dit is evenwel niet opgenomen in het Gecommentarieerd Geneesmiddelenrepertorium van het Belgisch Centrum voor Farmacotherapeutische Informatie (<http://www.bcfi.be/>, geraadpleegd op 16110/2013).

waren en dat RX en CT gepland waren alsook onderzoek door een specialist.

In het verslag aangaande het pre-operatief onderzoek van 13/01/2010 is melding gemaakt van een rugoperatie voor een hernia; er blijkt uit dit verslag dat er een verhoogd risico was gezien hypercalclemie + hyperparathyroidie.

We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de lopende medisch-specialistische opvolging in verband met de beschreven chronische otitis media links met trommelvliesperforatie en/of waaruit zou blijken dat in deze context alsnog-een operatie noodzakelijk gebleken is en uitgevoerd werd (zoals bijvoorbeeld {een} consultatieverslag{en} otorhinolaryngologie of eventueel een operatieverslag) en/of aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische {orthopedische of neurochirurgische} evaluatie-in verband met het beschreven rugprobleem/hernia, ter staving en verdere uitwerking van-de medische (orthopedische, neurochirurgische) diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling/.opv-olging in dit verband {zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag{en} orthopedie of neurochirurgie en/of een protocol van bijkomende medische

beeldvorming (RX, CT)} en/of aangaande de verdere klinische evolutie en de verdere medische zorgen na januari 2010.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. {EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, Nv. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, D. v. United Kingdom.}

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde ORL-problematiek (chronische otitis media links met trommelmviesperforatie} en orthopedische/ neurochirurgische problematiek (rugprobleem/hernia) wordt niet bevestigd door overtuigende medisch-specialistische (otorhinolaryngologische respectievelijk .orthopedische of neurochirurgische) onderzoeken en verslagen. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die .een actue,,eLeReëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte (ziekten) zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag indiende gepaard gaand met een standaard medisch getuigschrift van 7 december 2009 waaruit blijkt dat zij lijdt aan chronische otitis media links, een trommelperforatie en wervelzuilproblematiek kent. Als medicatie neemt zij levanyl lotion en diclofenac. Wat de rug betreft stelt de behandelende geneesheer dat onderzoeken lopend zijn en dat behandeling en opvolging vereist is. Ook wordt een attest toegevoegd van dokter M. die stelt dat het aangewezen is een tympanoplastiek uit te voeren en beide artsen bevestigen dat een CT scan nodig is. Tevens wordt een bloedresultatenonderzoek toegevoegd becommentarieerd en waaruit onder meer blijkt dat de verzoekende partij een zeer zwaar ijzertekort heeft en andere bloedwaarden afwijken van het normale. De verzoekende partij geeft te kennen dat haar lumbale wervelzuil osteofyttaire omvormingen vertoont en een bekkenkanteling van 7 mm. In de aanvraag wordt de trommelmviesproblematiek omschreven en zij stelt dat een rugoperatie heeft plaats gevonden. Er wordt gesteld dat hiervan een verslag zal opgestuurd worden doch dit kan niet terug gevonden worden in het administratief dossier. De verzoekende partij wijst aan de hand van toegevoegde stukken onder meer op het gebrek aan artsen en kinesisten in het herkomstland.

Uit het administratief dossier en het medisch advies blijkt dat de verzoekende partij zich in volledig stilzwijgen hulde na januari 2010.

Het determinerende motief van het medisch advies, waarop de bestreden beslissing zich steunt luidt:

"Ik kom terug op uw vraag voorevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.04.2010. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Protocol medische beeldvorming d.d. 2.4104/2009, opgesteld door dr. Filip Mels, radioloog {lumbale wervelzuil, bekken staand en echo nieren op 24/0412009}.

Protocol van een labo-analyse van 2.1/08/2009.

2 medische getuigschriften d.d. 0711212009, opgesteld door dr. Sarah Segers. kandidaat-huisarts.

Consultatieverslag d.d. 13/0112010, opgesteld door dt. X. Elzo Kraemer, inwendige ziekten - medische oncologie (raadpleging voor preoperatiefonderzoek op 13/0112010).

ilMedisch dossier" van het opvangcentrum Eeklo met notities uit de periode 20/0412009 - 24/0812009 (3 pagina's): het betreffende "medisch dossier" bevat geen identificatiegegevens van de opsteller ervan {naam, handtekening, stempel en/of RIZIV-nummer van de arts ontbreken} en wordt bijgevolg inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 13101/2010.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 59-jarige vrouw zich in december 2009 met chronische otitis media links met trommelmviesperforatie en wervelzuilproblematiek met nek(pijn) en voornamelijk invaliderende uitstralende pijn laag lumbaal presenteerde.

In verband met de beschreven ORL-problematiek (chronische otitis media links met trommelmviesperforatie) vermeldde dr. Segers in de medische getuigschriften van 07/12./2009 dat de betrokkene gevolgd werd in het UZ Gent en dat een operatie in de toekomst niet uit te sluiten was.

In verband met de rugproblematiek vermeldde dr. Segers een medicamenteuze behandeling met Didofenac (farmaceutische stof diclofenac: een NSAID of niet-steroïdaal anti-inflammatoir geneesmiddel: een geneesmiddel met pijnstillende en ontstekingsremmende werking)¹; dr. Segers attesteerde verder dat er voor het rugprobleem voorlopig zelfs nog geen diagnose was, dat dus zeker nog onderzoeken, behandeling en opvolging noodzakelijk waren en dat RX en CT gepland waren, alsook onderzoek door een specialist.

In het verslag aangaande het pre-operatief onderzoek van 13/01/2010 is melding gemaakt van een rugoperatie voor een hernia; er blijkt uit dit verslag dat er een verhoogd risico was gezien hypercalciëmie + hyperparathyroidie.

We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de lopende medisch specialistische opvolging in verband met de beschreven chronische otitis media links met trommelmviesperforatie en/of waaruit zou blijken dat in deze context alsnog een operatie noodzakelijk gebleken is en uitgevoerd werd (zoals bijvoorbeeld {een} consultatieverslag(en) otorhinolaryngologie of eventueel een operatieverslag) en/of aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische (orthopedische of neurochirurgische) evaluatie-in verband met het beschreven rugprobleem/hernia, ter staving en verdere uitwerking var.-de medische (orthopedische, neurochirurgische) diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling/opvolging in dit verband (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) orthopedie of neurochirurgie en/of een protocol van bijkomende medische beeldvorming {RX, CD} en/of aangaande de verdere klinische evolutie en de verdere medische zorgen na januari 2010.

(...)“ (eigen onderlijning).

De verzoekende partij stelt onterecht dat de ambtenaar-geneesheer de hypothese waarom er geen reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. In casu blijkt duidelijk dat de verwerende partij diende vast te stellen dat de verzoekende partij heeft nagelaten haar dossier te actualiseren alhoewel ze dit in haar aanvraag had aangekondigd. Bij gebreke aan actuele gegevens kan de ambtenaar-geneesheer niet nagaan welke behandeling desgevallend de verzoekende partij nog behoeft en kan evenmin uitgesloten worden of de verzoekende partij na eventuele operaties nog een behandeling nodig heeft. Dit blijkt niet uit het administratief dossier. Wel integendeel, ook uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat er nog onderzoeken bezig waren, dat haar klachten geen reis beletten, dat er “voorlopig” opvolging door een arts of specialist noodzakelijk is voor de rugklachten, dat er geen acute problemen verwacht worden en dat de verwachte duur van de behandeling afhangt van de diagnose en enkel bij artrose een levenslange behandeling nodig is. Er wordt aangestipt dat de verzoekende partij geen attest heeft bezorgd aan de verwerende partij dat zij aan artrose lijdt. Op de vraag of de patiënt kan genezen antwoordt de behandelde geneesheer dat dit afhangt van de diagnose. De verzoekende partij die nochtans de plicht heeft haar aanvraag aan te vullen en zoveel mogelijk gegevens te bezorgen aan de verwerende partij, is in casu zelf nalatig geweest door geen enkel bijkomend gegeven meer over te maken terwijl de eerste bestreden beslissing pas werd genomen eind 2013 en er aldus enkele jaren zijn verstreken sedert de aanvraag. Rekening houdend met deze gegevens kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluiten dat er geen gegevens voorhanden waren om aan te nemen dat er een risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat bij gebreke aan het voorhanden zijn van een adequate behandeling in het herkomstland. Dit vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij, hangende haar aanvraag. De motivering is afdoend. Het medisch advies van de verwerende partij dat een deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing is duidelijk, en moet de verzoekende partij toestaan te begrijpen dat haar aanvraag is afgewezen omdat zij geen actuele gegevens aangaande haar medische problematiek heeft bezorgd aan de verwerende partij en slechts gebrekkige informatie doorgaf.

De bestreden beslissing ontkent overigens niet dat de ziekte in oorsprong niet banaal was maar de ambtenaar-geneesheer kon slechts vaststellen dat er geen nieuwe gegevens voorhanden zijn terwijl het standaard medisch getuigschrift zelf aankondigde dat onderzoeken nodig waren voor een diagnose te

stellen. Er kunnen geen tegenstrijdige motieven ontwaard worden. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen actualisaties zijn en dat op basis van de voorhanden liggende gegevens er geen reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan het bestaan van een adequate behandeling in het herkomstland.

In de mate dat het middel suggereert dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie had dienen aan te vragen merkt de Raad op dat het de aanvrager toekomt, zeker binnen een tijdsbestek van enkele jaren de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle verwikkelingen en evoluties van de ziekte.

Waar de verzoekende partij thans een recent stuk toevoegt aan haar verzoekschrift zijnde een medisch getuigschrift van 1 februari 2013 kan de Raad in het kader van de wettigheidstoets hiermee geen rekening houden. Voor de boordeling van het beroep dient hij zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van een bestreden beslissing. Op dat ogenblik was dit stuk haar niet gekend.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Er is geen manifeste beoordelingsfout voorhanden. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door de verzoekende partij voorgelegde medische dossier dat niet is geactualiseerd, niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. De motivering terug te vinden in de eerste bestreden beslissing dient gelezen te worden samen met het toegevoegde medisch advies, is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Ook in de tweede bestreden beslissing wordt de feitelijke grondslag, nl het ontbreken van het geldig paspoort, en de juridische grondslag vermeld: artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in welke bijkomende motieven de tweede bestreden beslissing diende te hebben temeer de eerste bestreden beslissing samen met de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gegeven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN